

Sygn. akt II Ka 425/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 sierpnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Pucyk

przy udziale Prokuratora Agnieszki Czapińskiej

po rozpoznaniu w dniu 25 sierpnia 2022 r.

sprawy **M. B.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 5 maja 2022 r. sygn. akt II K 1033/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego M. B. na rzecz Skarbu Państwa 260 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 425/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

**Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 5 maja 2022 r. sygn. akt
II K 1033/20**

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p><u>Zarzuty obrońcy oskarżonego:</u></p> <p>obrazę przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 4 i 7 kpk, które wyrażają zasadę obiektywizmu i zasadę swobodnej oceny dowodów, którymi winien kierować się Sąd przy rozpoznaniu sprawy, co wyraża się w nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, tj. ustalonej ponad wszelką wątpliwość okoliczności, że do dnia zakończenia postępowania Sąd nie uzyskał jednoznacznego dowodu wskazującego na to, że to oskarżony M. B. kierował w dniu kolizji w stanie nietrzeźwości swoim samochodem, a swoje wnioskowanie przeciwko tej okoliczności oparł wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego. Ponadto obraza w/w przepisów polega na przekroczeniu przez Sąd przy ocenie dowodów zasady swobodnej ich oceny, co wyraża się w przyjęciu przez Sąd, że dostrzeżone przez świadków 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zachowanie oskarżonego po kolizji można przetransponować na jego kierowanie samochodem, w sytuacji kiedy dodatkowo przeczy temu dowód z opinii osmologicznej.</p> <ul style="list-style-type: none"> • art. 5 § 2 kpk, który wyraża zasadę domniemania niewinności oskarżonego, co przejawia się w uznaniu przez Sąd I instancji, że niedające się usunąć wątpliwości co do tego, że oskarżony M. B., będąc w stanie nietrzeźwości: 1,67%, 1,72 %. 1,82% alkoholu we krwi kierował pojazdem marki H. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, pomimo tego, że Sąd nie zgromadził przekonujących dowodów, które ze 100% pewnością te wątpliwości uchylałby, a przyjęta przez Sąd interpretacja tych dowodów i wysnute wnioski naruszają zasadę prawidłowego wnioskowania o faktach. 	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty skarżącego okazały się niezasadne.</p> <p>Prezentowanie własnej, polemicznej, oceny dowodów, bez wykazania sądowi orzekającemu złamania zasady określonej w art. 7 kpk, nie może stanowić skutecznej podstawy odwoławczej, a w szczególności, gdy przedstawiona przez ten sąd ocena dowodów poddaje się kontroli instancyjnej i respektuje wymogi opisane w powyższym przepisie. Prezentowany podgląd wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. V KK 491/17.</p> <p>Przechodząc do oceny podniesionych zarzutów należy</p>		

stwierdzić, iż okazały się bezzasadne. Zarzut błędu "dowolności" jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, a nie tylko ograniczenia się do własnej oceny tego materiału (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 27 października 2021 r. sygn. II AKa 149/21). Analiza całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonana w ramach kontroli odwoławczej utwierdziła Sąd Okręgowy w przekonaniu o słuszności ustaleń oraz oceny materiału dowodowego poczynionych przez Sąd Rejonowy. Sąd pierwszej instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyszczególnił, w jakim zakresie oraz z jakich względów obdarzył wiarą poszczególne dowody, a w jakim zakresie odmówił im wiarygodności. W związku z tym apelacja obrońcy stanowi polemikę z prawidłowymi wywodami Sądu Rejonowego w Siedlcach. Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzyłby sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów

- korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i jego obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie przedstawione powyżej wymogi Sądu pierwszej instancji spełnił.

Podkreślenia w tym miejscu wymaga, iż w każdej sprawie, kiedy oskarżony nie przyznaje się do winy i podaje okoliczności mogące świadczyć o jego niewinności, obowiązkiem organów postępowania przygotowawczego, jak i Sądu rozpoznającego sprawę, jest dokładne sprawdzenie obrony oskarżonego i poddanie ocenie dopiero tak zebranego materiału dowodowego (wyrok SN z 20.07.1987r., II KR 167/87, Inf. Praw. 1-3/1988, poz. 16). Zdaniem Sądu Okręgowego wyjaśnienia oskarżonego, że nie kierował on pojazdem nie mogły być przyjęte jako pewnik i podlegały weryfikacji, jak pozostałe dowody, w szczególności w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Wbrew twierdzeniom skarżącego oskarżony w toku postępowania przyjmował różną linię obrony. Podczas postępowania przygotowawczego oskarżony złożył krótkie wyjaśnienia, które sprowadzały się początkowo do wskazania, że nie może zająć stanowiska czy przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a że zdarzenia pamięta tylko moment, gdy znajdował się poza samochodem. Następnie po upływie dwóch miesięcy wskazał, że nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W toku

postępowania sądowego stwierdził, że nie prowadził tego pojazdu, choć wcześniej wskazał, że pamiętał jedynie moment, gdy znajdował się poza samochodem. Oskarżony nie wskazał kto rzekomo miał kierować tym pojazdem, co wydaje się logiczne w tego typu sprawach nawet, jeżeli oskarżony po pewnym czasie przypomina sobie przebieg zdarzenia. Nie podał żadnych okoliczności pozwalających na weryfikację tej wersji i jej ewentualne potwierdzenie. Żaden z przeprowadzonych dowodów nie potwierdził wyjaśnień oskarżonego złożonych przez sąd, że nie kierował pojazdem, zaś jego wypowiedzi nie można uznać za wiarygodne, gdyż nie są spójne i konsekwentne. Nawet jeżeli oskarżony nie chciał podawać danych personalnych tej osoby to mógł wskazać okoliczności to uzasadniające np. obawę przed odpowiedzialnością karną. Wydaje się, że w sytuacji gdy takich obaw nie ma osoba powinna wskazać „rzeczywistego” kierowcę, jeżeli sam znajduje się w stanie nietrzeźwości. Tymczasem oskarżony w obecności funkcjonariuszy policji mówił, że nie kierował pojazdem i nie wie kto nim kierował. Wobec powyższego należało przeanalizować zeznania świadków, którzy mieli kontakt z oskarżonym i obserwowali to co działo się tuż przed podjęciem interwencji, a z ich zeznań nie wynika, aby oskarżony wskazywał konkretnego kierowcę, kierunek jego oddalenia się, czy dane personalne. W tej sytuacji zasadnie Sąd I instancji przyjął, że wyjaśnienia oskarżonego podlegały zmianie, a te złożone przed sądem stanowiły jedynie nieudolną linię obrony, która nie mogła być

uwzględniona w świetle innych wiarygodnych dowodów.

Odnosząc się do pierwszoinstancyjnej oceny dowodów w postaci zeznań przybyłych na miejsce zdarzenia świadków, których wiarygodność również została podważona przez apelującego to zdaniem Sądu Okręgowego, brak jest racjonalnych przesłanek, by chociażby wysnuwać przypuszczenia, ażeby wskazani świadkowie zeznawali nieprawdę i to tylko po to by pogrążyć M. B.. Wszakże, oskarżony jest dla nich osobą obcą, a wiedzę o incydencie stanowiącym przedmiot niniejszego postępowania powzięli oni po opuszczeniu swoich domów w porze nocnej, nie mając wcześniej kontaktu z oskarżonym. Nie ulega wątpliwości, że świadkowie W. G. (1), M. P. nie widzieli, aby oskarżony kierował pojazdem, ale wskazali na istotną okoliczność, iż w nocy usłyszeli huk, a po wyjściu na ulicę zauważyli samochód, który uderzył w ogrodzenie posesji. Udowodnienie określonego zagadnienia nie musi oznaczać, iż dane ustalenie musi zawsze wynikać bezpośrednio z konkretnego dowodu, który wprost obciąża oskarżonego. Może ono wpływać także z neodpartej logiki sytuacji stwierdzonej konkretnymi dowodami, jeżeli stanowi ona oczywistą przesłankę, na podstawie której doświadczenie życiowe nasuwa jednoznaczny wniosek, że dana okoliczność faktyczna istotnie wystąpiła. W przekonaniu Sądu Okręgowego właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia w tej sprawie. Z zeznań wskazanych wyżej świadków wynika, że na miejscu zdarzenia nie było żadnych innych osób poza oskarżonym, który próbował oddalić się z miejsca zdarzenia, ale został zatrzymany przez M.

P.. To w zasadzie świadek W. G. (2) przeprowadził jako pierwszy z oskarżonym rozmowę na temat osoby kierującej pojazdem i świadek od oskarżonego usłyszał, że to on jest właścicielem pojazdu i to on nim kierował. Na ten temat z oskarżonym nie rozmawiał M. P.. To oskarżony czując się odpowiedzialny za zdarzenie zachował się w sposób pozytywny i po kilku dniach podjął działania zmierzające do naprawienia szkody. Jednocześnie sposób zachowania oskarżonego na miejscu zdarzenia, wbrew twierdzeniom skarżącego, wskazuje, że działał racjonalnie zabierając z pojazdu swoje dokumenty, a następnie próbując oddalić się z miejsca zdarzenia. Ponadto informował świadka M. P., że posiada znajomości w policji i prokuraturze, gdy ten próbował go zatrzymać. Zasygnalizowane okoliczności w połączeniu ze stanowiskiem Sądu I instancji wskazują, że zarzuty skarżącego co do oceny zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonego nie były zasadne.

W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko Sądu I instancji wskazane w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, co do dowodu z opinii osmologicznej było prawidłowe. Dowód ten nie mógł wyłączyć odpowiedzialności oskarżonego, gdyż jak słusznie wskazano inne wymienione wyżej dowody w sposób jednoznaczny wskazywały na winę oskarżonego. Dowód ten wskazuje, że na siedzeniu kierowcy nie ujawniono śladów zapachowych oskarżonego, ale mogło to wynikać ze sposobu pobrania próbki, sposobu przeprowadzenia dowodu, czasu w jakim oskarżony przebywał za kierownicą pojazdu, tym bardziej, że

nie ulega wątpliwości, że znajdował się na miejscu pasażera, gdy zabierał różne przedmioty z pojazdu, a opinia miała negatywne wnioski w tym zakresie.

Mając na uwadze przedstawione powyżej wywody, niezasadny okazał się również zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk. Zarzut naruszenia art. 5 § 2 kpk odnosi się tylko do wątpliwości, które ma i których nie był w stanie rozstrzygnąć organ procesowy rozpoznający sprawę, nie zaś do zastrzeżeń strony niezadowolonej z ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy. Sformułowany przez skarżącego zarzut pokrywa się w istocie z zarzutami naruszenia art. 7 kpk

w zw. z art. 410 kpk. Naruszenie art. 5 § 2 kpk jest możliwe wyłącznie wówczas, gdy sąd po wyczerpaniu inicjatywy dowodowej i dokonaniu oceny dowodów zgodnej z art. 7 kpk, powziął wątpliwości odnośnie ustaleń faktycznych i pomimo tego rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Co więcej, w tym zakresie miarodajne są wątpliwości organu procesowego a nie strony postępowania. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2019 r. o sygn. V KK 290/18, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2019 r. o sygn. IV KK 651/19, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 października 2020 r. V KK 353/20). Zarzut sprowadzał się do ogólnego stwierdzenia, że w sprawie doszło od naruszenia normy art. 5 § 2 kpk polegających na tym czy to faktycznie oskarżony w dniu zdarzenia kierował pojazdem marki H. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym na drodze publicznej. Tymczasem przeprowadzona przez Sąd pierwszej instancji ocena zgromadzonego w sprawie

materiału dowodowego w szczególności zeznań świadków, dowodami przeprowadzonymi z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a także w korelacji z okolicznościami niniejszej sprawy prowadzi do wniosków, że w sprawie nie wystąpiły żadne niedające się usunąć wątpliwości w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu.

We wniesionym środku odwoławczym brak było zarzutu dotyczącego niewspółmierności pierwszoinstancyjnego rozstrzygnięcia o karze. W ocenie Sądu Okręgowego nie zaistniały także przesłanki z art. 440 kpk które uprawniałyby do ingerencji w tą część wyroku. Dlatego też, przy wyczerpującym wywodzie Sądu Rejonowego w części dotyczącej kary, odstąpiono od zupełnie abstrakcyjnego omawiania tej kwestii w niniejszych rozważaniach, dzieląc w tym względzie stanowisko proceduralne Sądu Apelacyjnego w Lublinie wyrażone w wyroku z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. II AKa 275/17 (Legalis Numer 1728581).

Wniosek

obrońca oskarżonego wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. B. od popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu zabronionego

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Bezasadność zarzutów skutkowała bezzasadnością wniosku obrońcy.	
---	--

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 5 maja 2022 r. sygn. akt. II K 1033/20- utrzymany w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Brak przesłanek z art. 439§1 pkt 1-9 kpk oraz z art. 440 kpk, podlegających uwzględnieniu niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia skutkowało utrzymaniem w mocy zaskarżonego wyroku.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	~~# art. 439 k.p.k.~~ -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~ -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 636 kpk w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 626 § 1 kpk Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 260 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Za takim rozstrzygnięciem przemawia sytuacja materialna oskarżonego, bowiem osiąga stały dochód, nie posiada nikogo na utrzymaniu i jest w stanie uregulować należności sądowe.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońcy oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 5 maja

ustalenie, którego dotyczy apelacja	2022r. sygn. akt II K 1033/20		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana